

Linas Tuleikis

„Šiandien, kai mūsų šalyje architektas yra pelenės vietoje, mes privalome suprasti, kad veikdami atskirai, nepajėgsime atkurti savo profesijos tinkamą statusą.

Aš einu čia, nes tikiu, kad tik mūsų organizacija gali sugrąžinti prarastą architekto profesijos prestižą, tereikia susikonsoliduoti ties tikrai svarbiais dalykais.

Šiandieną, kaip niekada garsiai Europoje kalbama apie architekto vaidmenį formuojant geresnį, gražesnį ir sotesnį žmonių gyvenimą, o mes neišnaudojame šios susiklosčiusios situacijos, pritaikydami tas nuostatas savo šalyje, kad Architektūra taptų suvokiama, kaip ypatingai svarbi. Dėl gydytojo klaidos gali nukentėti vienas žmogus, dėl architekto klaidos – tūkstančiai.

Šiandien, pasauliui stovint ant didžiųjų pokyčių slenksčio, mums, architektams, vėl ir vėl reikia išspręsti asmeninį ginčą tarp savęs ir Architektūros. Ginčą, kurį mes pradėjome spręsti nuo mokyklos suolo ir nebaigsime jo iki tol, kol paskutinį kartą padėsime į šalį savo pieštuką. Tas ginčas yra, kaip ir viskas šiame pasaulyje, apie meilę, arba nemeilę - ko daugiau mumyse. Ką mes labiau mylime, ar Architektūrą, ar save? Iš šios meilės kyla viskas, kas sudaro mūsų profesiją - ir pareigos bei atsakomybės jausmas, ir empatija aplinkai bei aplinkiniams ir netgi tai, kiek mes norime sakyti ir daryti Tiesą, ar kiek mes norime tik pasirodyti tai darantys. Tarp šių dviejų būvių yra milžiniška praraja, kurią mes kiekvienas savo gyvenime įveikiname, tik tai galime daryti skirtingomis kryptimis.

Daryti tai kartu yra lengviau ir prasmingiau. Tad darykime tai kartu - bent jau vardan to Didžiojo Balanso, kurio dėka pasaulyje vis dar egzistuoja GROŽIS, DORA ir DARNA.“